

Scénář k audio reportáži

Zpracovaly: Anna Prokopová, Veronika Marčuková, Rozálie Smejkalová
Škola: ZŠ Tábořská, Praha 4
Pedagog: Mgr. Dagmar Kavková
Pamětník: Ján Ihnát, salesiánský kněz

„Kdy končí puberta? Když dítě konstatuje, že táta udělal v poslední době fakt pokrok.“

„Tak třeba - umírá dědeček, a jako poslední přání chce vstoupit do komunistické strany. No tak jako poslední přání je svaté, tak předseda ho přijme, říká: Proč jste vlastně do té strany chtěl vstoupit? No jsem chtěl udělat radost svému synovi. Říká: Radost? Víte můj syn má vždycky velikou radost, když umře nějaký komunist.“

1:22:56 - 1:23:06 (10 s) Takže to byly takové vtipy, které pomáhaly lidem nadlehčit tu situaci.

Mluvčí: Hlásíme se vám ze Salesiánského kláštera v Kobylicích. Dnes je 1.prosince 2022 a povídáme si tu s knězem panem Ihnátem o věcech veselých i smutných. Pan Ihnát vyrůstal v 50. letech na východním Slovensku.

Ihnát:

Vládl strach. To i mě rodiče neustále strašili, abych si dal pozor, že mě zavřou.” .

Ihnát:

No tak samozřejmě, že nás nahnali do Pionýra, To jsme si ty věci neuvědomovali, že. A byl dost velkej strach.

Mluvčí:

Na konci 60. let, v době rané dospělosti chtěl vstoupit do kněžského semináře.

Ihnát:

Na Slovensku jsem se nedostal, tak jsem chtěl jít tady moje maminka měla 4 sestřenice na Ostravsku, tak jsem se chtěl zkusit tady a když jsem to zkusil a nedostal jsem se bez vysvětlení, že v semináři byl takzvaný omezený počet, jo, maximum 25 nic víc. No, a to ještě museli být prověřeni tajnou policií. Pak jsem potkal jednoho kněze, který poznal, že nejsem špion.

Mluvčí: Musel tedy začít studovat na kněze tajně. Co znamenalo být knězem v době komunistické totality?

U mě se tehdy vytvořil takový syndrom, protože se všude lhalo, že já jsem už těch lží měl jaksi až po krk. A tak proto už mě bylo jedno, jestli mě zavřou nebo nezavřou, jak když jsme začali tajně studovat, tak každý byl upozorněn na to, že se mu může přihodit nějaká dopravní nehoda, že ho můžou oddělat, že se s tím musí počítat.

Nikdo nevěděl, že jsem knězem, já jsem to ani rodičům neřekl, protože ti by měli strach.

Taky jsem dostal školení, jak se chovat u výslechů. Se tomu říkalo Advokát chudých. Jako co mohou, co nemohou, jestli je fotka důkaz. A takové věci jsme byli na to taky školení, protože můj profesor dogmatiky ten seděl 14 roků.

Mluvčí: 2. listopadu 1985 byl tajně vysvěcen na kněze řádu Salesiánů. V rámci své práce se věnoval především práci s mládeží.

A jaké to bylo, když ho chtěli v roce 1987 odvést k výslechu?

Nejhorší je ten šok. První vás vezmou na ulici nebo brzo ráno. Ted' nevíte, co máte mluvit, na co se budou ptát. Takže my jsme se na to připravovali.

Asi rok jsem chodil domů s taškou před žaludkem, kdybych dostal ránu, aby to tak nebolelo.

Mluvčí: Pan Ihnát pokračoval v práci kněze i po revoluci. A co panu Ihnátovi v životě nejvíc pomohlo?

Ihnát

Mně nejvíc pomohlo, věta to je svaté Terezie z Avily: Nada te turbe, nada te espante. Ať tě nic neděsí, ať tě nic nezneklidňuje, všechno pomíjí, jedine Bůh zůstává. A já k tomu dodávám...Ani Sovětský svaz nebyl věčný.